

Sygn. akt: I C 4/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kępnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący : SSR Żaneta Cebula

Protokolant: sekr. sądowy Grażyna Powroźnik

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2016 roku w Kępnie, na rozprawie

sprawy z powództwa J. C.

przeciwko (...) S.A. w S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powoda J. C. kwotę 6.271,47 zł (sześć tysięcy dwieście siedemdziesiąt jeden złotych 47/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powoda J. C. kwotę 1.122,90 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

SSR Żaneta Cebula

I C 4/15

UZASADNIENIE

Powódka J. C. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. w S. na jej rzecz kwoty 10.930,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 10.500,00 zł od dnia 2 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Na rozprawie w dniu 11 czerwca 2014 r. pełnomocnik powódki sprecyzował wysokość dochodzonego roszczenia jednoznacznie określając je na kwotę 10.500,00 zł.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, iż zawarła z pozwanym umowę ubezpieczenia autocasco pojazdu V (...) o nr rej. (...) na okres od 8 lipca 2011 r. do 7 lipca 2012 r. Przewidywana polisa ubezpieczeniowa przewiduje naprawienie szkody częściowej z wykorzystaniem tzw. wariantu serwisowego, przez który zgodnie § 7 ust. 1 pkt 1 umowy rozumie się rozliczenie szkody na podstawie faktury dokumentującej naprawę pojazdu przez zakład dokonujący tej naprawy. Ponadto § 14 umowy stanowi, iż górny limit odpowiedzialności determinuje wysokość sumy ubezpieczeniowej, która w myśl § 15 umowy deklarowana jest przez ubezpieczeniowego i powinna odpowiadać wartości rynkowej pojazdu na dzień zawarcia umowy ubezpieczenia. Zgodnie z § 18 wysokość odszkodowania ustala się w kwocie odpowiadającej rozmiarowi szkody w granicach sumy ubezpieczenia.

W dniu 2 lipca 2012 r. miało miejsce zdarzenie komunikacyjne, z którego powódka na podstawie zawartej umowy autocasco wywodzi odpowiedzialność pozwanego za zaistniałą szkodę. Powódka zgłosiła pozwanemu towarzystwu fakt powstania szkody, podając okoliczności zdarzenia i zakres powstałych w jego wyniku uszkodzeń pojazdu. Pozwany

decyzją z dnia 22 sierpnia 2012 r. przyjął swoją odpowiedzialność za szkodę. Jednakże po błędnym przeanalizowaniu zebranego materiału w sprawie uznał tę odpowiedzialność w ograniczonym zakresie, tj. nieobejmującym prawej strony samochodu, która w jego ocenie nie koreluje z opisem przedmiotowej szkody. Powódka podaje, iż w związku z wcześniejszą eksploatacją znajdowały się w pojeździe wcześniejsze uszkodzenia, tj. drzwi przednie, przy czym nie miały one związku ze zgłoszoną ubezpieczycielowi szkodą. Zdaniem strony powodowej odmowa przyjęcia odpowiedzialności za zdarzenie przez ubezpieczyciela opiera się jedynie na pobieżnej i lakonicznej opinii ubezpieczyciela nie dającej uzasadnionej podstawy do zajęcia takiegoż stanowiska. Sporządzony na zlecenie powódki kosztorys naprawy wskazał, że koszt naprawy pojazdu wyliczony przy zastosowaniu odpowiednich dla tego pojazdu części i kosztów robocizny, wynosić powinien 24.049,05 zł, a nie jak ustalił pozwany 5.550,68 zł. Dlatego też w ocenie powódki uzasadnionym jest dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, w której biegły winien wypowiedzieć się, czy powstałe uszkodzenia pojazdu mogły być skutkiem zdarzenia z dnia 2 lipca 2012 r. Z uwagi na odmowę przyjęcia przez pozwanego odpowiedzialności w odpowiednim zakresie powódka zaniechała zlecenia naprawy pojazdu zgodnej z technologią producenta, a naprawy jakie zostały wykonane dotychczas miały charakter prowizoryczny, przy użyciu metody gospodarczej, których celem było jedynie przygotowanie pojazdu do jazdy niezagrażającej zarówno powodowi jak i innym uczestnikom ruchu. Z uwagi zatem za kwestionowanie przez pozwanego przyjęcia odpowiedzialności za powstałą szkodę, zasadnym było w ocenie powódki wniesienie niniejszego pozwu.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, z uwzględnieniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Strona pozwana za bezsporne uznała, iż w dniu 2 lipca 2012 r. doszło do uszkodzenia pojazdu powódki oraz, że w momencie zdarzenia pojazd objęty był dobrowolnym ubezpieczeniem autocasco w towarzystwie pozwanego. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany uznał co do zasady swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę i wypłacił odszkodowanie w łącznej wysokości 5.500,68 zł. Powódka domagała się dalszej kwoty odszkodowania, przedstawiając na poparcie swoich roszczeń prywatny kosztorys naprawy, w którym całkowity koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody opiewa na kwotę 24.049,05 zł. Pozwany stoi jednak na stanowisku, iż prawidłowo ustalił wysokość szkody, a tym samym wysokość należnego powódce odszkodowania, uwzględniając postanowienia ogólnych warunków ubezpieczenia w tym wybór wariantu serwisowego ustalenia wysokości odszkodowania. Powódka w toku postępowania likwidacyjnego nie przedstawiła wymaganych dla rozliczenia w wariantcie serwisowym faktur dokumentujących rzeczywiście dokonaną naprawę i poniesione z tego tytułu koszty.

Nadto pozwany w piśmie z dnia 25 stycznia 2016 r. odnosząc się do kosztów naprawy samochodu powódki wskazanych przez biegłego, uznał że zgodnie z postanowieniami ogólnych warunków ubezpieczenia zasadnym będzie uwzględnienie wariantu z zastosowaniem średnich cen części alternatywnych.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 2 lipca 2012 r. kierujący pojazdem V. (...) o nr rej. (...) w celu ominięcia sarny, która wbiegła na jezdnię wykonał skręt w lewo kierownicą, co doprowadziło do utraty przyczepności pojazdu, wpadnięcia w poślizg, a następnie uderzenia w przydrożne drzewo.

Powódka J. C. jest właścicielką samochodu marki V. (...) o nr rej. (...). Powódka w dniu 8 lipca 2011 r. zawarła z pozwanym umowę ubezpieczenia autocasco pojazdu na okres od 8 lipca 2011 r. do 7 lipca 2012 r. z wariantem „serwisowym”. Szczegółowe prawa i obowiązki stron regulowały Ogólne Warunki Ubezpieczenia (OWU).

(dowód: okoliczność bezsporna, akta szkody o numerze (...), przesłuchanie powódki k. 300-300v, polisa komunikacyjna ogólna k.82-85, ogólne warunki ubezpieczenia k. 86-93).

W dniu 2 lipca 2012 r. powódka zgłosiła szkodę pozwanemu towarzystwu podając okoliczności zdarzenia. Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego przyznał i wypłacił powódce odszkodowanie w łącznej wysokości 5.500,68 zł. Pozwany zlikwidował szkodę, na pojeździe powódki przy uwzględnieniu OWU z zastosowaniem wariantu kosztorysowego, powódka bowiem w toku postępowania likwidacyjnego nie przedstawiła wymaganych dla rozliczenia szkody w wariantcie serwisowym faktur dokumentujących rzeczywiście dokonaną naprawę i poniesione z tego tytułu koszty.

Pozwany odmówił w części wypłaty odszkodowania, uznając że zgłoszone uszkodzenia, które nie dotyczą lewej strony pojazdu nie korelują z opisem przedmiotowej szkody.

Powódka w odpowiedzi na decyzję pozwanego towarzystwa wniosła odwołanie domagając się dalszej kwoty odszkodowania. Na poparcie swoich roszczeń przedstawiła prywatny kosztorys naprawy, w którym całkowity koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody opiewa na kwotę 24.049,05 zł.

(dowód: kalkulacja naprawy nr (...)/205/13, kalkulacja naprawy nr (...) k.16-30, korespondencja mailowa dotycząca przyznania i wypłaty odszkodowania k. 33-35, odpowiedź na odwołanie k. 31-32, zgłoszenie szkody k.39-42, protokół szkody k.43-48, dokumentacja fotograficzna 54-67, przesłuchanie powódki k. 300-300v).

W ocenie biegłego sądowego uszkodzenia pojazdu V. (...), poza prawymi drzwiami pojazdu, pozostają w związku przyczynowo skutkowym z wypadkiem zaistniałym w dniu 2 lipca 2012 r. Kierujący pojazdem o przeciętnych umiejętnościach w opisanej sytuacji nie miał możliwości uniknięcia uderzenia w drzewo. Byłoby to możliwe, gdyby na drodze nie pojawiła się nagle sarna. Powódka w opisanej sytuacji nie przyczyniła się ani do powstania, ani rozmiaru szkody.

Biegły dokonał wyliczenia kalkulacji w wariantcie kosztorysowym, tj. według norm czasowych określonych w systemie A., wartości roboczogodziny 60,00 zł netto, cen części zamiennych wg średnich cen sygnalizowanych marką alternatywną, w przypadku braku części alternatywnych zastosowaniu cen części oryginalnych pomniejszony o 55 % - pojazd 8 letni. Koszt naprawy przy tych założeniach wynosi 13.463,46 zł brutto. W przypadku, gdzie wartość części zamiennych to wartość części oryginalnych pomniejszony o 55 % koszt naprawy pojazdu przy tych założeniach wynosi 12.734,62 zł. Wyliczenia dokonano bez okazania pełnego raportu optymalizacji.

Biegły w opinii uzupełniającej przedstawił trzy wersje kalkulacji naprawy samochodu powódki. Na zasadzie „najlepszej ceny”, na zasadzie „najlepszej jakości”, na zasadzie „najbliższej średniej ceny”.

Przy zastosowaniu kalkulacji „najbliższej średniej ceny”, ceny przedstawione w takiej kalkulacji są średnimi, a więc jakość części jest średnia. Koszt naprawy w takiej sytuacji wynosi 11.772,15 zł.

(dowód: opinia biegłego z dziedziny ruchu drogowego K. S. k. 142- 164, opinie uzupełniające biegłego K. S. k.179-182, k.216-254,k.271-278).

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał, że dokumenty przedłożone przez strony mają walor autentyczności, dają pełny obraz postępowania likwidacyjnego szkody przeprowadzonego przez pozwanego, zaś sam fakt ich sporządzenia nie był kwestionowany przez żadną ze stron. Ponadto, Sąd uwzględnił, przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, opinię biegłego sądowego z dziedziny ruchu drogowego w zakresie celowych i niezbędnych kosztów naprawy pojazdu powoda powstałych w wyniku kolizji z dnia 2 lipca 2012 r. w ocenie Sądu opinia jest wiarygodna i stanowi miarodajny dowód na powyższą okoliczność. Została sporządzona przez osobę posiadającą odpowiednią wiedzę fachową z dziedziny techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków. Biegły poprawnie zanalizował stan faktyczny, prawidłowo zgromadził materiały potrzebne do wydania opinii sporządził ją, uwzględniając wszystkie aspekty sprawy. Zdaniem Sądu, złożona opinia jest jasna, logiczna i wewnętrznie niesprzeczna, stąd nie ma podstaw do kwestionowania wniosków w niej zawartych. Ponadto biegły w pisemnych opiniach uzupełniających szczegółowo odniósł się do zastrzeżeń pełnomocnika pozwanego, podtrzymując złożoną opinię i wyjaśniając wątpliwości co do pionowego pęknięcia okładziny zderzaka przedniego oraz błotnika przedniego

prawego, faktu wystrzelenia poduszek, w sposób enumeratywny odpowiedział na zadane mu pytania oraz w systemie A. dokonał w trzech wariantach kalkulacji naprawy pojazdu. Mając na względzie powyższe Sąd uznał, że brak jest jakichkolwiek podstaw do podważenia sporządzonej przez biegłego opinii i uczynił ją podstawą do dokonania ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do treści przepisu art. 805 § 1 i 2 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności, przy ubezpieczeniu majątkowym, na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 361 k.c.). W świetle tego zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa swojego działania. Szkodą w mieniu jest wszelki uszczerbek majątkowy. W przypadku dobrowolnego ubezpieczenia majątkowego autocasco to umowa określa zasady i granice odpowiedzialności ubezpieczyciela.

Istotnym jest, że odszkodowanie, o jakim mowa w art. 805 § 2 pkt 1 k.c. nie jest tożsamym z normowanym w art. 361-363 k.c. Ustawodawca nieprzypadkowo posługuje się tutaj pojęciem „określonego odszkodowania”, a więc ustalonego wedle reguł określonych w umowie ubezpieczenia i ogólnych warunkach ubezpieczenia.

Oceniając, w jakim zakresie winna nastąpić wypłata na rzecz powoda odszkodowania należy przede wszystkim brać pod uwagę zapisy ogólnych warunków ubezpieczenia, nie zaś ogólne reguły ustalenia zakresu obowiązku naprawienia szkody, normowane w art. 363 § 1 i 2 k.c. i orzecznictwo ich dotyczące.

W rozpoznanej sprawie roszczenie powódki przeciwko pozwanemu ubezpieczycielowi wynikało z bezspornej między stronami umowy ubezpieczenia autocasco samochodu opisanego w pozwie. Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do ustalenia właściwego sposobu ustalenia rozmiaru szkody w pojedzie powódki.

Stosownie do ogólnych warunków ubezpieczenia, stanowiących integralną część stosunku prawnego łączącego strony, w zależności od sposobu ustalenia rozmiaru szkody przyjętego w umowie ubezpieczenia, ustalenie rozmiaru szkody częściowej może nastąpić w wariantcie serwisowym lub w wariantcie kosztorysowym. W przypadku wariantu serwisowego (§ 28 OWU) ustalenie rozmiaru szkody częściowej następuję po przedłożeniu faktur dokumentujących naprawę pojazdu. Rozliczenie rozmiaru szkody częściowej może także nastąpić na podstawie wariantu kosztorysowego w oparciu o zasady zawarte w systemie A. zgodnie z ustaleniami zawartymi w § 33 OWU.

Ustalenie kosztów naprawy wymagało wiedzy specjalnej, co obligowało Sąd na mocy art. 278 § 1 k.p.c. do dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu szacowania wartości pojazdów mechanicznych. Powódka domagała się bowiem wypłaty odszkodowania w wysokości ustalonej według wariantu serwisowego, przy jednoczesnym niedopełnieniu obowiązku przedłożenia rachunków lub faktur dokumentujących poniesione koszty naprawy. Rezygnacja z naprawy pojazdu i wystąpienie do ubezpieczyciela w wypłatę odszkodowania ustalonego na podstawie prywatnego kosztorysu naprawy, wiązało się z koniecznością ustalenia odszkodowania stosownie do § 33 OWU, czyli w oparciu o wariant kosztorysowy. Biegły co do zasady ostatecznie dokonał wyliczenia kosztów naprawy pojazdu powódki przy uwzględnieniu trzech wariantów: najlepszej ceny, najlepszej jakości, najbliższej średniej ceny.

Oceniając koszty koniecznej naprawy pojazdu Sąd oparł się na dowodzie z opinii biegłego z zakresu mechaniki pojazdowej, nie zaś na złożonej przez powódkę prywatnym kosztorysie naprawy. Są to bowiem dokumenty prywatne, o mocy dowodowej ograniczonej, z godnie z art. 245 k.p.c., do faktu, iż osoba, która podpisała dokument, złożyła oświadczenie w nim zawarte. Dokument ten nie stanowi w istocie żadnego kontrdowodu w stosunku do opinii biegłego, albowiem inny jest zakres oby tych środków dowodowych. Wymagające wiedzy specjalnej zagadnienie wysokości kosztów naprawy pojazdu powódki stanowiło zatem przedmiot dowodu z opinii biegłego z zakresu mechaniki pojazdowej, wydanej na podstawie art. 278 § 1 k.p.c. i ostatecznie nie zakwestionowanej przez strony.

Z tych powyższych względów Sąd uznał dokonane przez biegłego ustalenia wartości kosztów naprawy w wersji najbliższej średniej ceny za najbardziej prawidłowe i rzetelne i jest zgodne z postanowieniami łączącej strony umowy, dlatego też na jej podstawie oparto orzeczenie w sprawie. Nadto pozwany ostatecznie uznał, iż jedynym uzasadnionym wariantem będzie wypłata odszkodowania w oparciu o wariant trzeci opinii biegłego w wersji najbliższej średniej. Koszty naprawy pojazdu zostały zatem ustalone na kwotę 11.772,15 zł brutto, ponieważ pozwany wypłacił odszkodowanie w kwocie 5.500,68 zł do zapłaty przez pozwanego pozostało odszkodowanie w wysokości 6.271,47 zł.

W związku z powyższym Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku, w pozostałym zakresie powództwo jako nieuzasadnione, z przyczyn wyżej wskazanych podlegało oddaleniu.

Stosownie do treści art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni licząc od otrzymania zawiadomienia od wypadku. Jak wynika z akt szkodowych, zgłoszenie szkody nastąpiło w dniu 2.07.2012 r. wobec powyższego przyznano odsetki ustawowe za opóźnienie na podstawie art. 481 § 1 k.c. od dnia 2 sierpnia 2014 r. zgodnie z żądaniem pozwu w tym zakresie.

Zarówno strona powodowa jak i pozwana poniosły koszty procesu, na które złożyły się po każdej ze stron koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2417,00 zł i 17,00zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 1556,48 zł zaliczki na opinię biegłego oraz po stronie powoda dodatkowo opłata od pozwu 547,00 zł. W sumie koszty poniesione przez obie strony wyniosły kwotę 8.493,96 zł. Pozwany przegrał sprawę w 60% (wysokość roszczenia dochodzonego 10.500,00 zł, wysokość roszczenia zasądzonego 6.271,47 zł), zatem jego udział w kosztach procesu winien wynosić kwotę 5.096,37 zł (8493,96 zł x 60%). Pozwany zapłacił 3.973,48 zł. W tej sytuacji przy zastosowaniu reguły stosunkowego rozdziału kosztów określonej w art. 100 k.p.c., zasądzeniu od pozwanego na rzecz powoda winna podlegać kwota 1.122,90 zł, stanowiąca różnicę pomiędzy kosztami rzeczywiście poniesionymi przez pozwanego, a kosztami, które przy uwzględnieniu stosunku, w jakim uległ w sprawie, winny go obciążać (por. post. SN z 31 stycznia 1991r., II CZ 255/90, publ. OSP 1991/11/279).

SSR Żaneta Cebula

ZARZĄDZENIE

1. Odpis orzeczenia z uzasadnieniem i pouczeniem doręczyć pełnomocnikom stron;
2. Przedłożyć za 14 dni.

K. .06.2016 r.

SSR Żaneta Cebula

Asystent sędziego

B. B.